

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/328/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115203733
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4115203733.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: Y. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. B., S. XX, zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, o zaplatenie 5.659,68 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 20. marca 2017 č. k. 18C/83/2015-152 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.567,62 eura s 8,5% úrokom z omeškania ročne od 12. 08. 2013 do zaplatenia, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 72,14 eura a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 2 písm. a/, ods. 2, 3, § 8aa ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z., § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, § 53 ods. 1, § 544 ods. 1, § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, § 525 ods. 2 OZ, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a na základe vykonaného dokazovania zistil, že dňa 21. 07. 2008 bola medzi Slovenskou sporiteľňou a. s. a žalovaným uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere číslo 0412129097, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 4.979,09 eura (150.000,-Sk). Výška splátky istiny bola v sume 74,42 eura (2.242,-Sk), splatnosť prvej splátky 10. 08. 2008, počet splátok 120, splátky mali byť splácané mesačne k 10. dňu v kalendárnom mesiaci. Zároveň bola uvedená končená splatnosť úveru 10. 07. 2018, ročná percentuálna miera nákladov 14,78% a priemerná hodnota RPMN 14,53%. Predmetom konania je zaplatenie sumy titulom poskytnutého úveru a to z dôvodov nezaplatenia splátok úveru od 10. 03. 2012 do 10. 07. 2018 v počte 77. Žalovaný uhradil z úveru sumu 2.411,47 eura. Dňa 20. 05. 2013 bola právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou a. s. vyhlásená mimoriadna splatnosť poskytnutého úveru ku dňu 17. 05. 2013. Žalovaný si predmetné oznámenie prevzal dňa 28. 05. 2013. Dňa 27. 06. 2013 prišlo k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Slovenskou sporiteľňou a. s. a žalovaným. Táto skutočnosť bola oznámená žalovanému dňa 09. 07. 2013. Uviedol, že právny zástupca žalovaného namietal aktívnu legitimáciu žalobcu. Aktívnu vecnou legitimáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. K platnému postúpeniu pohľadávky teda v zásade nie je treba súhlas dlžníka (§ 524 ods. 1 Obč. zákonníka), avšak pohľadávku postúpiť nemožno, ak by postúpenie odporovalo dohode veriteľa s dlžníkom. Dlžník

má v zmysle ust. § 525 ods. 2 Obč. zákonníka možnosť, aby dohodou s veriteľom vopred vylúčil prípadné postúpenie pohľadávky inému, resp. obmedzil postúpenie pohľadávky iba na určité osoby a voči iným postúpenie pohľadávky takouto dohodou vylúčil. V danej veci bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu dňa 20. 05. 2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru ku dňu 17. 05. 2013, pričom posledná zaplatená splátka žalovaným bola dňa 10. 02. 2011 a k postúpeniu pohľadávky prišlo dňa 27. 06. 2013, teda po zosplatnení úveru. V konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky bol žalovaný písomne vyzvaný na splnenie záväzku a napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku viac ako 90 dní. Z týchto dôvodov súd mal za preukázané, že žalobca preukázal aktívnu legitímáciu na podanie žaloby, keď bolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne a. s. voči žalovanému na žalobcu. Právny zástupca žalovaného zároveň vzniesol námietku premlčania, súd na námietku premlčania neprihliadol, nakoľko nárok žalobcu nepovažoval za premlčaný, keďže predmetom žaloby sú nezaplatené splátky za obdobie od 10. 03. 2012 do 10. 07. 2018. K zosplatneniu úveru prišlo ku dňu 17. 05. 2013 a prvýkrát sa mohol žalobca domáhať svojho nároku dňa 18. 05. 2013. Žaloba bola podaná dňa 13. 02. 2015, teda nárok bol uplatnený včas. V danom prípade súd dospel k záveru, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru a to s poukazom na vyššie cit. zák. ustanovenia. Súd vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v zmluve absentuje údaj požadovaný Zákonom o spotrebiteľských úveroch, keď nie je uvedený údaj o členení splátok na istinu a úroky. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s hore uvedeným zákonným ustanovením. Keďže Zmluva o splátkovom úvere č. 0412129097 neobsahuje túto podstatnú náležitosť, má to následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 4.979,09 eura a žalovaný zaplatil sumu 2.411,47 eura, súd žalobcovi priznal sumu 2.567,62 eura a vyčíslený úrok z omeškania za obdobie od 11. 03. 2012 do 11. 08. 2013 vo výške 72,14 eura. Vo zvyšku súd žalobu ako nedôvodne podanú zamietol. Zároveň súd žalobcovi priznal i úrok z omeškania s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 1, 2 Obč. zák. a § 3 vlád. nariadenia č. 87/95 Zb. od 12. 08. 2013 do zaplata, teda odo dňa, kedy sa žalovaný dostal do omeškania. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca sa domáhal zaplata sumy 5.731,82 eura (5.659,68 eura + vyčíslený úrok z omeškania vo výške 72,14 eura, 100%), úspešný bol v časti zaplata sumy 2.639,79 eura (2.567.62 eura + vyčíslený úrok z omeškania 72,14 eura). Úspech žalobcu bol 46% a úspech žalovaného v rozsahu 54%. Tento pomer úspechu bol podstatným pre rozhodnutie o náhrade trov konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, keďže rozdiel úspechu a neúspechu strán sporu je približne rovnaký.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v časti, v ktorej súd žalobu zamietol z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí zmluva obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Pri nesplnení podmienok podľa § 4 ods. 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo mu bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba. Cieľom predmetného ustanovenia je poskytnutie dostatočného množstva informácií spotrebiteľovi v rámci uzatváraných zmluvných vzťahov s dodávateľom týkajúcich sa podmienok úveru, nákladov a záväzkov, ktoré z neho vyplývajú. Prihliadnuc k obsahu zmluvy o splátkovom úvere žalobca zastáva názor, že uvedená zmluva spĺňa všetky náležitosti uvádzané v ustanovení § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ bol v zmysle požiadavky Zákona o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne informovaný o tom kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovanému bol poskytnutý úver v sume 150.000,-Sk, ktorý sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 2.242,-Sk, v celkovom počte 120 splátok splatných od 10. 08. 2008 do 10. 07. 2018. V zmluve je uvedené, že úroková sadzba je vo výške 12,35 % ročne, spracovateľský poplatok je v sume 3.699,-Sk, poplatok za správu úveru je 60,-Sk/mesačne, RPMN je vo výške 14,78% a priemerná hodnota RPMN je vo výške 14,53 %. Podľa názoru žalobcu je v zmluve teda obsiahnutá výška, počet a termíny splátok. V sume splátky je obsiahnutý aj úrok a poplatky, ktoré sú špecifikované v zmluve, preto sa uvedené údaje týkajú aj týchto položiek splátky. Zo zákona nevyplýva rozpis splátky na istinu, úroky a poplatky, preto súd podľa názoru žalobcu svojim rozhodnutím neprímerane prísne a sankcionuje veriteľa, pričom údaje v zmluve spĺňajú náležitosti vyžadované zákonom. Žalobcovi z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, v čom bola podľa názoru súdu zmluva v rozpore so Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ mal súd za to, že táto zákonná náležitosť je splnená len v prípade, ak by súčasťou zmluvy bola amortizačná

tabuľka s presným rozpisom aká časť splátky pripadá na istinu, aká na úrok a aká na poplatky, žalobca poukázal na to, že takýto súdny výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch je v rozpore so smernicou Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá bola transponovaná do nášho právneho poriadku práve Zákonom o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 v súvislosti s uvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Uviedol, že vzhľadom na jasné znenie ustanovení smernice je potrebné konštatovať, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpisy vo forme amortizačnej tabuľky a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorej náležitosti, ktorá svojou povahou nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Žalobca má za to, že posudzovaná zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch a smernicou a preto poskytnutý úver nie je možné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe, alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný k odvolaniu žalobcu vo vyjadrení uviedol, že s argumentáciou žalobcu nesúhlasí. Uvádzanie údajov o počte splátok, termínoch a výške splátok istiny, splátok úrokov a splátok a iných poplatkov v samotnej úverovej zmluve vyplýva priamo zo znenia citovaného ustanovenia zákona. Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného jasne vyplýva, že nepostačuje ak vo výške je uvedený len súhrnný počet všetkých splátok a súhrnná výška splátky. Naopak je potrebné, aby samotná zmluva obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, výšku počet a termíny splátok úrokov a tiež výšku, počet a termíny splátok a iných poplatkov. Takéto členenie v spotrebiteľskej zmluve je významné najmä z toho hľadiska, že pomáha spotrebiteľovi posúdiť výhodnosť ponúkaného úveru a jeho prijateľnosť. V prípade, ak by takéto členenie nebolo v zmluvách uvádzané a tým pádom by spotrebiteľ nedokázal posúdiť výhodnosť a prijateľnosť ponúkaného úveru, spotrebiteľ ako neinformovaná osoba by sa mohol ľahko dostať do situácie, ktorá by pre neho mohla mať likvidačné následky. Poukázal na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. K absencii obligatórnych údajov a k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ C-42/15 uviedol, že tento rozsudok je práve v neprospech žalobcu. Smernica predstavuje len akýsi rámec toho, čo sa má dosiahnuť, pričom presnejšie podmienky na dosiahnutie cieľa stanovená smernicou si určí samotný členský štát. Pokiaľ ide o priamy účinok smerníc, tento pripadá do úvahy v prípade, ak by kumulatívne boli splnené nasledujúce za podmienky: uplynula transpozičná lehota, dané ustanovenie smernice nebolo do vnútroštátneho poriadku transponované vôbec alebo bolo transponované neskoro, nesprávne alebo neúplne, ak dané ustanovenie smernice obsahuje jasné a presné právo alebo povinnosť, ak je dané ustanovenie smernice nepodmienené a nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe. Čo sa týka samotnej nepriamej aplikovateľnosti smernice aj jej eurokonformného výkladu, poukázal na to, že napriek potrebe eurokonformného výkladu smernice, európsky súladný výklad má svoje hranice, ktoré boli postupne vymedzované rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora. Súdny dvor EÚ pritom stanovil, že zásada konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva, pričom je tiež obmedzený všeobecnými právnymi zásadami, akými sú predovšetkým zásada právnej istoty a zákazu retroaktivity. Okrem toho Súdny dvor EÚ dospel pri určovaní hraníc eurokonformného výkladu pri interpretácii smerníc k záveru, že výklad nesmie znamenať novelizáciu konkrétneho národného predpisu. Ustanovenia smernice nemôžu byť považované za bezpodmienečné, to znamená, že smernica ako taká nemôže zakladať záväzky a povinnosti súkromným osobám a rovnako sa na smernicu nemôžu odvolávať iné osoby pred vnútroštátnym súdom v prípade, ak by tým mohli byť poškodené práva súkromnému subjektu. Uviedol, že smernica predstavuje len akýsi rámec toho, čo sa má dosiahnuť, pričom presnejšie podmienky na dosiahnutie cieľa stanoveného smernicou si určí samotný členský štát. Z rozsudku súdneho dvora EÚ vyplýva povinnosť štátov prijímať primerané

sankcie s ohľadom na to, či ide o absenciu podstatných alebo absenciu menej podstatných náležitostí. Súdny dvor vyslovene uviedol, že údaje o počte a frekvencii splátok a údaj RPMN v úverových zmluvách je podstatný. Ako vyplýva z bodu 70 predmetného rozsudku, SD považoval uvedenie údaju o počte a frekvencií splátok a údaju o RPMN za majúci podstatný význam. Súdny dvor ďalej v bode 71 uviedol, že neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, pričom sankciu spočívajúcu v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky považoval Súdny dvor za primeranú. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere v časti úveru ani revolvingu neobsahuje údaje, resp. nečlení splátky úveru na termíny istiny, úroku a iných poplatkov, inými slovami, neobsahuje o počte a frekvencii splátok tak, ako to vyžaduje smernica EP a Rady 2008/48/ES. Uvádzanie takéhoto členenia v spotrebiteľskej zmluve je významné najmä z toho hľadiska, že pomáha spotrebiteľovi posúdiť výhodnosť ponúkaného úveru a jeho prijateľnosť, čo uviedol aj SD vo svojom rozsudku. Vzhľadom k uvedenému teda zmluva o úvere, ktorú uzavrel žalobca so žalovaným neobsahovala údaje o počte, frekvencií splátok, ktorý SD vo svojom rozsudku považoval za podstatný pre posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Takéto konanie žalovaného hrubo porušuje nielen

zákon č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, no najmä smernicu EP a Rady 2008/48/ES, čo koniec koncov potvrdil aj SD vo svojom rozsudku. Súdny dvor záverom rozhodol v bode 4, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Na základe uvedeného nemožno prijať iný záver ako ten, že sankcia bezúročnosti za absenciu údajov o počte a frekvencií splátok úverových zmluvách je primeraná a teda legislatíva sa SR v tomto smere je súladná s právom EÚ. Ohľadne princípu právnej istoty poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Ecd/192/2014 a 6M Cdo 9/2012. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že prihladnutím k obsahu zmluvy nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že zmluva obsahuje počet a frekvenciu splátok, ako aj údaj o RPMN. Spotrebiteľ bol v zmysle požiadavky Zákona o spotrebiteľských úveroch ku dňu uzavretia zmluvy zrozumiteľne informovaný o tom kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovanému bol poskytnutý úver v sume 150.000,- Sk, ktorý sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 2.242,-Sk, v celkovom počte 120 splátok splatných od 10. 08. 2008 do 10. 07. 2018, teda zmluva jednoznačne obsahuje počet a frekvenciu splátok. V zmluve uvedené, že RPMN je vo výške 14,78 %. Podľa názoru žalobcu je v zmluve obsiahnutá výška, počet a termíny splátok a rovnako aj údaj o RPMN. Nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného, že zmluva neobsahuje údaj o počte frekvencií splátok, nakoľko nečlení splátky na splátky istiny, úrokov a poplatkov. Na túto otázku dal Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 jednoznačnú odpoveď, keď uviedol, že vzhľadom na jasné znenie ustanovení smernice je potrebné konštatovať, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie aká časť plátky bude započítaná na vrátenie istiny. Súdny dvor Európskej únie ďalej judikoval, že porušenie povinností veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinnosti veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Za primerané by sa nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatnená sankcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 5.659,68 eura, vyčíslený úrok z omeškania za obdobie do 11. 03. 2012 do 11. 08. 2013 vo výške 72,14 eura, ročný úrok

z omeškania 8,5% zo sumy 5.659,68 eura od 12. 08. 2013 do zaplataenia a trovy konania. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.567,62 eura s 8,5% úrokom z omeškania ročne od 12. 08. 2013 do zaplataenia, vyčíslený úrok z omeškania vo výške 72,14 eura a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V dôsledku odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania zamietajúci výrok a výrok o náhrade trov konania.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (§ 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

10. Zamietnutie žaloby v danej veci súd prvej inštancie odôvodnil tým, že v zmluve absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch, keď nie je uvedený údaj o členení splátok na istinu, úroky. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je v súlade s citovaným ustanovením. Keďže zmluva neobsahuje podstatnú náležitosť, má to následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto súd vo zvyšku žalobu zamietol.

11. Táto otázka, teda to, či možno zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov, ak neobsahuje členenie splátok na istinu a úroky rezonuje v rozhodnutiach tak súdov prvej inštancie, ako aj odvolacích súdov, pričom ich rozhodovacia činnosť je v tejto otázke rozdielna. Touto otázkou sa vo svojich rozhodnutiach zaoberal už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018 uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Tento svoj záver odôvodnil tým, že v úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. sa uvádza, že „predložený návrh zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách“. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné

poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Od dodávateľov nemožno v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Paragraf 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice. V tomto rozhodnutí poukázal aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, v ktorom uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.

12. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí ešte dodal, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediálnym) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Týmto sa do budúcnosti odstráni doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom.

13. Odvolací súd, zohľadniac rozhodovaniu činnosť NS SR v otázke rozhodujúcej pre posúdenie veci dospel k záveru, že právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nie je správne, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Za potrebné považuje odvolací súd ešte uviesť, že v danej veci bola zmluva o úvere uzavretá dňa 21. 07. 2008, teda vzťahuje sa na ňu zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, pričom podľa § 4 ods. 2 písm. i) tohto zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (teda zhodne s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z.), ktorý posudzoval v rozhodnutí NS SR, a teda takýto výklad tohto ustanovenia je možné aplikovať aj v tomto prípade. Povinnosťou súdu prvej inštancie preto bude v zamietajúcej časti opätovne rozhodnúť, pričom vychádzať bude z toho, že pre absenciu údajov o členení splátok na istinu, úroky nemožno úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie v ďalšom konaní viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).